

Warszawa, dnia 20.11.2017 r.



PRZEWODNICZĄCA
RADY DIALOGU SPOŁECZNEGO

Elżbieta Rafalska

RDS/1388/11/17



Pan

Marek Kuchciński

Marszałek Sejmu

Szanowny Panie Marszałku,

W związku z pismem z dnia 24 października 2017 r. (znak pisma: GMS-WP-173-254/17) w sprawie przekazania do zaopiniowania przez Radę Dialogu Społecznego poselskiego projektu ustawy o ograniczeniu wykonywania pracy w placówkach handlowych, uprzejmie informuję, że dnia 8 listopada 2017 r. odbyło się posiedzenie Zespołu problemowego ds. prawa pracy Rady Dialogu Społecznego w tej sprawie. Projekt ustawy wraz z szczegółowym uzasadnieniem, został zreferowany przez Panią Posel Paulinę Hennig-Kłoska, przedstawiciela wnioskodawców.

Strona pracowników i pracodawców Zespołu problemowego ds. prawa pracy Rady Dialogu Społecznego nie wypracowała wspólnego stanowiska w sprawie przedmiotowego projektu ustawy.



PREZES
PROKURATORII GENERALNEJ
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
Leszek Bosek

Warszawa, 24 listopada 2017 r.

KR-51-1056/17/MSE
W/ 35995 /17

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS
L. dz. AP-173-99/17
Data wpływu 27.11.2017

Pan
Adam PODGÓRSKI
ZASTĘPCA SZEFA
KANCELARII SEJMU

Szanowny Panie Ministrze,

W odpowiedzi na pismo z dnia 24 października 2017 r., nr GMS-WP-173-254/17 dotyczące projektu ustawy o ograniczeniu wykonywania pracy w placówkach handlowych (druk nr 1969), załączam poniżej uwagi Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej do przedłożonego projektu.

Otrzymują:

adresat – 1 egz.,
a/a – 1 egz.

Z poważaniem
PREZES
Prokuraturii Generalnej
Rzeczypospolitej Polskiej
Leszek Bosek

Warszawa, 24 listopada 2017 r.

KR-51-1056/17/MSE

Uwagi do projektu ustawy o ograniczeniu wykonywania pracy w placówkach handlowych (druk nr 1969)

1. Zgodnie z **art. 2 pkt 1** projektu ustawy, stosowane w jej treści pojęcie „placówki handlowej” ma być rozumiane w sposób tożsamy z art. 151^{9a} § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2016 r., poz. 1666, dalej: kodeks pracy). Należy zwrócić uwagę, że przywołany tutaj przepis kodeksu pracy posługuje się pojęciem „placówka handlowa”, ale nie zawiera jego definicji. Przesądza wyłącznie o tym, że praca w święta w placówkach handlowych jest niedozwolona (§ 1) oraz, że praca w niedzielę jest dozwolona w placówkach handlowych przy wykonywaniu prac koniecznych ze względu na ich użyteczność społeczną i codzienne potrzeby ludności (§ 3). Wprowadza przez to zakaz podejmowania określonej działalności w niedzielę oraz ustanawia wyjątki od tego zakazu za pomocą dwóch nieostrych przesłanek o charakterze przedmiotowym. Ustawodawca nie wyjaśnia jednak, jaki jest zasięg tego zakazu z punktu widzenia podmiotów zobowiązanych do jego przestrzegania. Nie określa bowiem sposobu rozumienia „placówki handlowej” ani w przytoczonym, ani w żadnym innym przepisie kodeksu pracy. W efekcie zagadnienie to wywołuje liczne wątpliwości interpretacyjne i jest przedmiotem rozbieżnych stanowisk. W myśl jednego z nich, „placówka handlowa” stanowić ma *wszelkie instytucje i zakłady, których główną działalnością jest działalność handlowa, zarówno hurtowa, jak i detaliczna, a więc które kupują wyroby w celu ich sprzedaży*. Inne stanowisko wskazuje także na istnienie węższej kategorii „placówek usługowych”, które z racji wykonywania prac koniecznych ze względu na ich użyteczność społeczną i codzienne potrzeby ludności, należy wyłączyć z grona „placówek handlowych” (zob. K. Stefański, *art. 151^{9a} [w:] Kodeks pracy. Komentarz*, red. K. W. Baran, wyd. III, Warszawa 2016).

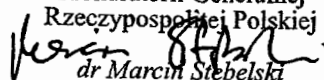
Biorąc to pod uwagę należy zauważyć, że odwoływanie się przez autorów projektu do pojęcia, które nie zostało zdefiniowane w powołanym przepisie kodeksu pracy nie tylko nie wyjaśnia sposobu jego rozumienia, ale także może prowadzić do zasadniczych problemów interpretacyjnych przy jego ewentualnym stosowaniu.

2. Rozwiązanie stanowiące o istocie opiniowanego projektu, zawarte w jego **art. 3**, zakłada przyznanie – osobno pracownikowi, osobno wykonawcy – prawa do niedzieli wolnej od pracy w wymiarze co najmniej dwa razy na 4 tygodnie. Autorzy projektu w jego uzasadnieniu wrócili uwagę na

obowiązujące rozwiązania kodeksu pracy przewidujące przyznanie pracownikowi pracującemu w niedzielę, co najmniej jednej niedzieli wolnej od pracy co najmniej raz na 4 tygodnie. W tym kontekście wyjaśnili, że proponowane przez nich unormowania *wprowadzają do obiegu prawnego przepisy uszczegóławiające art. 151 kodeksu pracy*. Tak wyznaczony cel rozwiązań przewidzianych w art. 3 projektu ustawy zdaje się nie dostrzegać istoty aktualnie obowiązujących unormowań kodeksu pracy. Prowadzi przez to do niezrozumiałego powielania tych rozwiązań i może w ten sposób wprowadzać wątpliwości interpretacyjne dotyczące podstawy prawnej mającego przysługiwać pracownikom prawa do wolnej niedzieli.

W odniesieniu do pracowników objętych przepisami kodeksu pracy, osiągnięcie celu w postaci przyznania im prawa do – jak to określono – *co najmniej dwóch wolnych niedziel w miesiącu*, powinno nastąpić przez ewentualną nowelizację art. 151¹² kodeksu pracy. Uwaga ta odnosi się także do pracowników tymczasowych, o których mowa w art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 9 lipca 2003 r. o zatrudnianiu pracowników tymczasowych (Dz. U. z 2016 r., poz. 360 ze zm.). Zgodnie z odesłaniem wyrażonym w art. 5 tej ustawy, w zakresie ją nieuregulowanym, do pracowników tymczasowych stosuje się bowiem przepisy kodeksu pracy dotyczące pracowników. Z tego względu wątpliwe wydaje się wprowadzenie rozwiązania proponowanego w **art. 3 ust. 1** projektu ustawy. Podobne zastrzeżenie dotyczy także **art. 3 ust. 3** tego projektu. Przepis ten – w przedstawionym brzmieniu – powiela treść normy prawnej wyrażonej obecnie w art. 151¹² kodeksu pracy zdanie drugie kodeksu pracy. Wprowadzenie takiego samego unormowania do nowej ustawy przedstawionej w projekcie trzeba uznać za zbędne.

3. Pewną „nowością” normatywną wynikającą z proponowanych rozwiązań jest próba ustawowego zagwarantowania prawa do *co najmniej dwóch wolnych niedziel w miesiącu* osobom niemającym statusu pracownika w rozumieniu przepisów kodeksu pracy, a tym samym wyłączonym poza gwarancje praw wynikających obecnie z art. 151¹² tego kodeksu. W tym celu autorzy projektu posłużyli się kategorią „wykonawcy”, mającą obejmować osoby wykonujące pracę na podstawie umowy prawa cywilnego (**art. 2 pkt 3** projektu ustawy). Po pierwsze, skoro intencją wyodrębnienia tej kategorii podmiotów było ich wyróżnienie przy pomocy kryterium cywilnoprawnej podstawy wykonywania przez nich pracy, to do tej właśnie grupy zaliczają się również osoby niebędące pracownikami agencji pracy tymczasowej, kierowane do wykonywania pracy tymczasowej na podstawie umowy prawa cywilnego (art. 7 ust. 2 ustawy o zatrudnianiu pracowników tymczasowych). Z tego względu za zbędne należy uznać unormowanie zaproponowane w **art. 2 pkt 3 zdanie drugie** projektu ustawy.

R A D C A
Prokuraturii Generalnej
Rzeczypospolitej Polskiej

dr Marcin Stębel